

VINCENT DE VRIES

WONDERFUL DAYS MENTAL THEO

Kosmos Uitgevers, Utrecht/Antwerpen

KOSMOS

www.kosmosuitgevers.nl

 [kosmos.uitgevers](https://www.facebook.com/kosmosuitgevers)

 [kosmosuitgevers](https://www.instagram.com/kosmosuitgevers)

© 2017 Kosmos Uitgevers, Utrecht/Antwerpen

Teksten: Theo Nabuurs, Vincent de Vries

Coverfoto: Stephan Versluis

Omslagontwerp: Studio Jan de Boer

Vormgeving binnenwerk: Scribent.nl

ISBN 978 90 215 6552 1

ISBN e-book 978 90 215 6556 9

NUR 661

Alle rechten voorbehouden / All rights reserved

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze en/of door welk ander medium ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Deze uitgave is met de grootst mogelijke zorgvuldigheid samengesteld. Noch de maker, noch de uitgever stelt zich echter aansprakelijk voor eventuele schade als gevolg van eventuele onjuistheden en/of onvolledigheden in deze uitgave.

De uitgever heeft ernaar gestreefd de rechten van derden zo goed mogelijk te regelen. Degenen die desondanks menen zekere rechten te kunnen doen gelden, kunnen zich tot de uitgever wenden.

Voorwoord

Mental Theo vertelde me dat hij geen seconde hoefde na te denken over de titel van het boek dat jullie nu in handen hebben. Dat kon volgens hem maar één naam hebben. En dat begrijp ik heel goed. Want *Wonderful Days*, zoals hij zijn explosieve biografie heeft genoemd, verwijst niet alleen naar een van zijn grootste hits, maar geeft ook perfect weer hoe hij zijn loopbaan tot nu toe heeft ervaren.

Een indrukwekkende loopbaan, moet ik zeggen. Want behalve dat Theo de grondlegger is van de happy hardcore en hij tot op de dag van vandaag zichzelf blijft ontwikkelen, is hij met bijna tweehonderd optredens per jaar nog steeds een van de meest draaiende deejays van Nederland. Daar kan ik, als collega én vriend, alleen maar een diepe buiging voor maken.

Dat Theo nog zo vaak optreedt, verbaast me overigens niet. Want als er één iemand de energie en de passie heeft om tot het einde door te knallen, dan is het Theo wel, de ultieme vakman die als deejay én producer exact weet wat het publiek wil horen en met zijn enthousiasme als geen ander iedereen kan vermaken.

Ik weet daar inmiddels alles van. Mede door 'Wonderful Days' en 'Stars', twee van Theo's vele hits, kwam ik in 1995 voor het eerst in aanraking met de dancemuziek. Ik noem zijn nummers dan ook niet voor niets mijn ultieme jeugd sentiment. En daarin sta ik niet alleen. Omdat zijn muziek supercatchy en vernieuwend was, sprak die werkelijk iedereen aan. Of je nou jong of oud was.

Daarom ben ik zo ook blij dat ik Theo zo'n vijftien jaar geleden heb leren kennen en een tijdje in zijn voorprogramma heb gestaan, zoals regelmatig het geval was in Spanje. Daardoor heb ik enorm veel van hem kunnen leren. Het zijn momenten die ik nooit meer vergeet.

Wat ik ook nooit meer vergeet is wat hij tegen me zei toen ik nog heel jong was. Volgens Theo kon ik een deejay van wereldniveau worden. Hij was de allereerste die dat zei. En het mooie is: hij heeft nog gelijk gekregen ook... Daarom zou het zo mooi zijn om nog eens samen op te treden. Reken maar dat het dak eraf zal gaan. Want Theo is niet alleen de beste entertainer die ik ken, hij is tevens een stoere knuffelbeer met een hart van goud die precies weet wat hij wil. Ik weet zeker dat jullie dat na het lezen van dit boek, geschreven uit het diepste van zijn hart en waarin hij in alle eerlijkheid en openheid over zijn unieke leven vertelt, alleen maar kunnen beamen.

DJ Hardwell, mei 2017

1

Ik vloek. En ik vloek nog een keer, want ik tel er niet één, maar wel twee. Nee, wel zes, zeven. En ze liggen overal: lichamen, met eroverheen zo'n wit laken dat je ook ziet in tv-series als *CSI Miami* en waarvan je weet dat het niet goed is. En het is niet goed, want op weg naar de uitgang tel ik er nog meer. Ik vraag aan een huilende jongen die aan de zijkant zit wat er gebeurd is. Met zijn gezicht onder het bloed en zwart van de vuile stenen die op de grond liggen, zegt hij verschrikt dat het *eine Bombe* was!

Ik schrik me dood en ik zie nog meer bedekte lichamen, die erbij liggen alsof ze lukraak zijn neergeschoten. Met de hand voor mijn mond vraag ik me af: wat is hier, in deze tunnel, in godsnaam gebeurd? Zou het waar zijn wat die jongen zei?

Op de achtergrond, nog geen honderd meter verderop, hoor ik het feest vrolijk doorgaan. Maar hoe heerlijk, hard en herkenbaar die muziek ook is, hoe mooi die beats ook zijn, ik wil het niet horen. Ik wil weg. Zo snel mogelijk. Ik pak Maaïke, inmiddels mijn vrouw, stevig vast en loop zo hard als ik kan die verrekte tunnel uit. Weg van de hel waarin ik me bevind.

Hoe anders is het gevoel op weg erheen, eerder op de dag. De hel is dan nog gewoon het paradijs. En werkelijk niks wijst er nog op dat vandaag, zaterdag 24 juli 2010, de zwartste bladzijde in de geschiedenis van de dancescene zou worden.

Het is mooi weer, heerlijk zelfs, en ik ben juist blij. Blij dat de Love Parade na een paar jaar eindelijk weer op het programma staat. Eerlijk gezegd had ik dat wel gemist. Dat het populaire dancefestival niet meer in Berlijn is – zoals de laatste keer in 2006 en alle edities daarvoor, die zelfs in de binnenstad plaatsvonden – maar op een afgelegen rangeerterrein in Duisburg, maakt me geen ene bal uit. Het belangrijkste is dat we weer voor zo veel mensen kunnen draaien, in zo'n setting. Zo vertel ik dat ook aan Maaïke, die ik enkele maanden daarvoor heb leren kennen.

In de auto naar Duitsland, met bijna 200 kilometer per uur op de teller, zie ik dat ze duidelijk opgewekt is. En dat begrijp ik heel goed. Maaïke had weliswaar al die verhalen gehoord over het grootste techno-evenement ter wereld, maar ze had er nog nooit eentje kunnen meemaken. Vandaag krijgt Maaïke die kans wel. En wat voor een! Want de editie in Duisburg, op een megagroot terrein van zo'n 230.000 vierkante meter, wordt een heel speciale. Ze zijn er straks namelijk allemaal, de deejays van het allereerste uur. DJ Dick, Marusha, DJ Hooligan, Paul van Dyk, WestBam en vele andere wereldtoppers. En dat is uniek. Ik kan me niet herinneren dat de Love Parade ooit zo'n sterke line-up heeft gehad.

Ik kan daarom niet wachten Maaïke dit te laten meemaken, om straks samen met haar onze eigen vrachtwagen te beklim-

men waarmee we stapvoets ons geplande rondje gaan maken. Want dit wordt kicken, écht kicken.

Daarom word ik ook een beetje kribbig als het ons even later, rond een uur of twaalf, veel moeite kost het terrein op te komen. Helemaal omdat ik nog maar weinig tijd overheb. En ik word kwaad, ook op mezelf. Man, waarom ga ik ook altijd veel te laat van huis?

Door de enorme opstopping, die zelfs al voor de tunnelingang ontstaat, schiet het voor geen meter op. Met mijn dj-tas op mijn hoofd geklemd, met daarin al mijn cd's, probeer ik nog wel voor te dringen, maar er is geen beginnen aan. Deejay of niet, ik kom er simpelweg niet doorheen. Het is té druk. Zo druk zelfs dat we geen kant meer op kunnen. Ik begin hard te schelden. Waarom is er godverdomme geen artiesteningang? En waarom moet in vredesnaam iedereen door één en dezelfde tunnel? Een tunnel die, zo blijkt later, de enige in- en uitgang is...

Maaïke ziet dat ik ervan baal. Zelf kijkt ze vooral angstig. 'Is dit normaal?' vraagt ze.

'Ja,' zeg ik, terwijl ik naar voren probeer te schuifelen, 'dit is nu de Love Parade!'

Ze lacht wat, maar ik zie in haar ogen dat ze het zich zo vast niet had voorgesteld.

Als we na een klein uur drukken en duwen nauwelijks vooruit zijn gekomen, maak ik me voor het eerst zorgen. En dat gaat niet alleen over de vraag of ik wel op tijd kom. Het is inmiddels zo druk in die tunnel dat ik me afvraag of dit wel goed

gaat komen. Vooral omdat ik honderd procent zeker weet dat er vandaag niet 250.000 mensen zullen komen, zoals de organisatie denkt, maar misschien wel anderhalf miljoen. Dat kan gewoon niet anders met deze unieke line-up en dit heerlijke weer!

Dat zeg ik ook tegen Maaïke, als we halverwege de tunnel staan, kort na de T-splitsing die ons via een weg omhoog naar de ingang van het festivalterrein leidt. ‘Als er nú eentje struikelt, loopt dat niet goed af. Die overleeft dat niet, en al helemaal geen jonge tiener.’

Het is niet eens zo’n heel rare gedachte. Behalve dat het hier, in deze veel te smalle stinktunnel, inmiddels zo enorm druk en benauwd is dat iedereen met claustrofobie ter plekke zou overlijden, is het er donker. Heel donker.

Omdat we verrast zijn dat de stroom mensen niet van één kant komt, maar van twee kanten, staan we met z’n allen zo dicht op elkaar dat we niet eens in de gaten hebben waar we op of overheen lopen. Ja, we lopen op zwarte kolenstenen, dat wist ik, van die puntige klotesteentjes. Maar dat kan net zo goed *iemand* zijn, denk ik nog... Niemand die het verschil voelt. Of ziet. We staan namelijk zo dicht op elkaar dat je niet eens naar beneden kán kijken.

Ik ben dan ook opgelucht dat ik na bijna twee uur schuifelen, vloeken en vooral zuchten het einde van de tunnel zie.

Ook Maaïke kan haar geluk niet op. Zeker niet als ze kort daarop, na zeker zestig meter douwen en trekken, de enorme feestende mensenmassa op dat rangeerterrein ziet. Dit is het moment waarop ze zo lang heeft gewacht. En ik ook.

Ik mag samen met Charly Lownoise wel de hele wereld hebben gezien en overal ter wereld hebben opgetreden. Maar eerlijk is eerlijk: niks is mooier, groter en geiler dan de Love Parade. Ik bedoel: dit is het leven zonder problemen. Een leven zonder angst, zonder geweld en zonder gedoe. Want op de Love Parade komt iedereen maar voor één doel. Hetzelfde doel. Namelijk feestvieren.

Het is veelzeggend dat er in het verleden, op welke editie van de Love Parade ook, zelden of nooit incidenten zijn geweest. In Berlijn traden we op voor meer dan een miljoen mensen. Op een gejatte appel na is er nooit iets gebeurd. Bij een gemiddelde voetbalwedstrijd gebeurt er meer, en hebben ze minimaal drie pelotons ME nodig om alles rustig te houden. En dat terwijl mensen bij de Love Parade overal vandaan komen, iedereen een ander geloof heeft en het geen reet uitmaakt of je nu homo, hetero of bi bent. Dat zegt veel over de Love Parade, zo niet alles. En dat is precies waarom het festival in 1989, na de val van de Muur, was opgericht, onder het motto van ‘vrede, vreugde en eierkoeken’.

Ook vandaag is de sfeer goed. Heel goed zelfs. Op onze speciale vrachtwagen, met daaromheen de lekkerste danseressen, rijd ik rond als een koning en draai ik als vanouds. En nog mooier: naast me zie ik Maaike genieten.

Aan de tunnel, aan die drukte van daarnet, aan de mensen die in paniek naar boven werden getrokken, denk ik geen moment meer. Dan kan ook niet. Als deejay moet je de focus houden op het draaien, niet op de randzaken. Anders gaat het natuurlijk mis, en al helemaal op de Love Parade. En dat wil je niet.

Dat verandert als ik iets na vijven mijn rondje heb gemaakt en met onze vrachtwagen weer op de plek sta waar we zo'n twee uur eerder waren opgestapt. Bij de tunnel, zo'n honderd meter verderop, is het nu niet alleen heel druk, ik zie tevens overal hulpdiensten. Politie, ambulances, EHBO-personeel. Van alles. Het is één grote chaos. Omdat ik er geen goed zicht op heb, heb ik geen idee wat er aan de hand is. Zoals niemand dat weet!

Terwijl ik 'Wonderful Days' start, als afsluiter van mijn optreden, vraag ik Maaïke om haar telelens op de tunnel te richten en wat foto's te maken. Dat doet ze. Wat we zien is vreselijk. Blijkbaar is er iets aan de hand waardoor mensen uit de tunnel willen vluchten en langs de hoge muren proberen te ontsnappen. Het is zo onwerkelijk. Op het schermpje van de camera zien we niet alleen mensen met bebloede gezichten verdwaasd rondlopen, maar inmiddels ook mensen op de grond liggen; in sommige gevallen zelfs over elkaar heen. En heel apart: we zien ze later op het schermpje van onze fotocamera allemaal schreeuwen.

We schrikken. Maaïke schreeuwt: 'Wat is daar aan de hand?' 'Geen idee,' roep ik. 'Ik heb geen idee.'

Ze zullen wel gevallen zijn, denk ik. Op die puntige klostestentjes in de tunnel natuurlijk! Zie je wel! Ik wist het!

Ik ben dan ook stomverbaasd als ik even later, kort nadat we van de vrachtwagen zijn gesprongen, van een bebloede omstander hoor dat de gewonde mensen niet zijn gevallen, maar dat er in de tunnel een bom is ontploft.

Als die jongen dát zegt, trilt hij zo hevig dat bij mij voor het

eerst de paniek toeslaat. Een bom?! Op de Love Parade? Ik denk onmiddellijk terug aan een paar uur eerder. Toen ik, samen met Maaïke, door diezelfde tunnel liep en dacht: als een gek hier kwaad wil, hoeft hij maar een bom te laten ontploffen. Een festival als dit, met al die mensen, is daarvoor natuurlijk een ideale plek. Het maakt me boos en bang tegelijk.

Omdat ik later op de avond nog een optreden heb in Middelburg en daarom niet langer kan blijven, loop ik verder, in de richting van die tunnel. Ik heb geen andere keus. Het is, je verzint het niet, de enige uitgang.

Ik mag er alleen niet door. De politie heeft het rampgebied – want dát was het – inmiddels afgezet, met van die rood-witte linten. Dat hadden ze niet alleen gedaan om pottenkijkers op afstand te houden, maar ook om de hulpdiensten zo goed mogelijk te laten functioneren. En dat is hard nodig ook, want overal waar ik kijk, liggen gewonden. Jong, oud. Ik zie zelfs verschillende heel jonge tieners.

Godverdomme!

Tegen een agent zeg ik dat ik een deejay ben. En dat ik er echt langs moet, naar een volgend optreden. Hij twijfelt even, maar laat me erdoor als hij het vip-bandje om mijn pols ziet. Gelukkig, want ik heb het inmiddels niet meer. Ik moet hier weg. Nú. Want wie zegt dat er niet twee bommen zijn? Dat er mogelijk nóg eentje af kan gaan. Die gedachte maakt me alleen nog maar banger. En dat terwijl ik normaal gesproken nooit bang ben.

Eenmaal in de tunnel, op de plek waar ik een paar uur eerder samen met Maaïke in de tegenovergestelde richting nog zo stond te dringen, zie ik pas goed wat de ravage is. Echt overal liggen mensen. Tegen de muur, in het gangpad. Overal. En niet alleen huilende mensen, verslagen mensen en gewonde mensen, maar ook dode mensen. Werkelijk alles en iedereen ligt door elkaar. Het is te bizar voor woorden.

Normaal heb ik geen enkele moeite om een dood lichaam te zien. Ik heb er in mijn nabije omgeving al heel wat weg moeten brengen. Maar dit, dit is zo anders. Dit is zo onwerkelijk en zo onverwacht dat ik er bijna van moet overgeven, maar ik besef meteen dat daar geen tijd voor is. Ik moet weg hier. Ik pak Maaïke vast en zet het op een rennen.

Later is mij wel eens gevraagd waarom ik niet ging helpen. Waarom ik in vredesnaam doorliep en al die mensen, zwaarwond of niet, aan hun lot overliet. Voor een buitenstaander is dat misschien gek, maar geloof me: als je dát ziet, als je vermoedt dat er misschien nóg een bom kan afgaan, als de paniek zo groot is, dan kun je niet meer normaal nadenken. In blinde paniek kies je dan voor jezelf, hoe egoïstisch dat misschien ook klinkt. Dat is nu eenmaal een natuurlijke reactie. Bovendien had het ook geen enkele zin om te helpen. Ik zou, tussen de mannen en vrouwen die precies weten wat ze wel en niet moeten doen, alleen maar in de weg lopen. Dat wil niet zeggen dat het me niks deed. Integendeel. Want eenmaal veilig in de taxi, weg van het terrein, breek ik en barst ik, deels van de spanning en deels van de boosheid, in tranen uit.

Het is een gevoel dat maar niet verdwijnt. Het gaat misschien iets te ver om te zeggen dat ik die dag in Duisburg een traumatische ervaring heb opgedaan. Maar toen ik jaren later, voor een programma van Jan Smit en enkele nabestaanden uit Nederland, de rampplek opnieuw bezocht, merkte ik dat het bij mij nog steeds diep zat. Want toen ik al die kruisjes en hartjes op de muren zag, brak ik opnieuw. Ineens besepte ik pas hoeveel leed dit allemaal teweeg had gebracht.

Man, wat had ik het moeilijk, en al helemaal omdat de gemeente Duisburg ook nog eens de tunnel had veranderd, de wanden zagen er anders uit. Wat een schoften, wat een kutstreek! Ik kan er nog boos om worden. Eerst helpen ze het mooiste openluchtfestival ter wereld om zeep, vervolgens doen ze er alles aan om het bewijs te verdoezelen waardoor er nooit een schuldige kan worden aangewezen.

Ik stop ook niet met huilen als ik die middag, bij het verlaten van het terrein waar inmiddels de doden werden geteld, mijn zoon Nick bel. Aan mijn stem hoort hij direct dat er iets is.

‘Pap,’ vraagt hij. ‘Waarom huil je?’

‘Love Parade, bom, slachtoffers, doden,’ stamel ik. ‘Maar wij, Nick, wij mankeren gelukkig niks. Maaïke niet en ik niet.’

Vreemd genoeg weet Nick er op dat moment nog niks van. Net zoals de meesten in Nederland, inclusief de organisator van het feest in Middelburg bij wie ik later op de avond veel te laat en dus tevergeefs arriveer.

Zelfs de taxichauffeur bij wie Maaïke en ik daarnet in paniek zijn ingestapt, nota bene bij de ingang van het terrein, heeft

geen flauw idee waarom we zo snel weg willen.

‘Waarheen? Maakt niet uit! Rij maar een kant op! Als we hier maar weg zijn,’ schreeuw ik in het Duits.

Ik kan het ’m niet meer vragen, maar hij moet ongetwijfeld gedacht hebben dat ik niet wijs was. Of dat ik te veel gezopen had. Of onder de drugs zat. Maar ik was zo bang! Ik heb het niet gedaan, maar ik had op dat moment echt het gevoel alsof ik in mijn broek had gescheten.

Dat niemand het nog wist, verbaast me eigenlijk nog steeds. Dat het in de snelle wereld van de social media zo lang duurde voordat het verschrikkelijke nieuws naar buiten kwam. Dat de feestgangers het aanvankelijk niet wisten, dat begrijp ik. Er was ook geen reden om aan te nemen dat er iets vreselijks was gebeurd. De Love Parade ging immers gewoon door, ook ná die ramp. Maar dat de rest van de wereld het pas uren later hoort, blijf ik verbazingwekkend vinden.

Zelf hoor ik het pas als ik halverwege de avond ergens bij Roosendaal rijd. Het is, zo blijkt, geen bom die in Duisburg voor zo veel verdriet en verderf heeft gezorgd. De meesten zijn vertrappt of door verdrukking om het leven gekomen, zo vertelt de nieuwslezer met een monotone stem. Doordat twee mensenstromen tegen elkaar ingingen. Het zou gaan om in totaal vijftien doden, zegt hij. ‘En daarnaast zijn 625 mensen gewond geraakt, van wie veertig ernstig.’

Later op de dag, en in de dagen erna, zou het aantal doden nog oplopen tot 21, onder wie een 22-jarige jongen uit Hasselt, een stadje nabij Zwolle. Allen blijken te zijn overleden door

verstikking, veroorzaakt door samendrukking van de borstkas. Sommigen probeerden nog wel via containers, noodtrappen en luidsprekerstellages aan de mensenmenigte te ontspannen, zo vertelden verschillende ooggetuigen, maar het was tevergeefs. Ze konden geen kant op. Ze zaten in de val en waren volstrekt kansloos.

Alleen degenen die vanaf de zijkanten van de tunnel omhoog werden getrokken hebben het overleefd. De politie zei nog wel dat ze er alles aan hadden gedaan om alles in goede banen te leiden, maar dat zeiden ze vast om hun eigen hachje te redden. Want neem van mij aan: dat was niet mogelijk. Die tunnels zaten prop- en propvol.

De woede, de enorme boosheid, is dan ook nog zeker niet verdwenen als ik uren later thuis ben en uitgeput en leeg in mijn bed stap. Maar aan stoppen, omdat dit mijn wereld niet meer is, denk ik geen moment. Ook de volgende ochtend niet. Dat kan ik ook niet maken tegenover mijn vader, vind ik. Die zei altijd: jij bent een artiest, *the show must go on*. Daar had hij natuurlijk gelijk in. Ik ben er voor mijn mensen, voor mijn fans. Die kan ik natuurlijk niet zomaar in de steek laten.

Dat zeg ik 's middags ook tegen Maaïke, wanneer er steeds meer bekend wordt over de omvang van de ramp. Natuurlijk, het is vreselijk wat er is gebeurd, maar dat is geen reden om de handdoek in de ring te gooien. Juist niet.

Maaïke begrijpt dat meteen.

‘Maar weet je wat ik wel anders ga doen?’ zeg ik.

Ze kijkt verbaasd. ‘Nee?’